

Ágh István

A somogyi meggyfa nyara

Elvarázsolt kertem
visszfénye vetült
rám, a velem szemben
izzó lomb felől,

kivételes termés
terhe húzta meg,
már zöldjébe sem fért
rajta anyyi meggy,

egykor piros függő
gyöngye fülemen,
nem az én gyümölcsöm
ami itt terem,

csemegéjét másnak
érlelte a nyár,
eleven izzással
káprázott tovább,

csak az aromára
vágytam, hajdani
zamattal a számat
andalítani,

ám a kaszálatlan
környék már gyanús,
ha a térdig gazban
lábnyom nem lapul,

hova lett a gazda?
hol madár se jár
különös tilosban
találtam a fát,

mindenből kizárva,
őrizetlenül,
miért áll magában,
rögtön kiderült,

gyümölcsebe féreg
termett, s megtapadt
mint csöpp anyaméhben
egy fehér kukac,

amit nedve táplált,
az rontotta meg,
levelenként sárgult,
aztán lepke lett.

ÁGH ISTVÁN (1938) író, költő, műfordító. A *Hitel* főszerkesztője. A Nemzet Művésze.

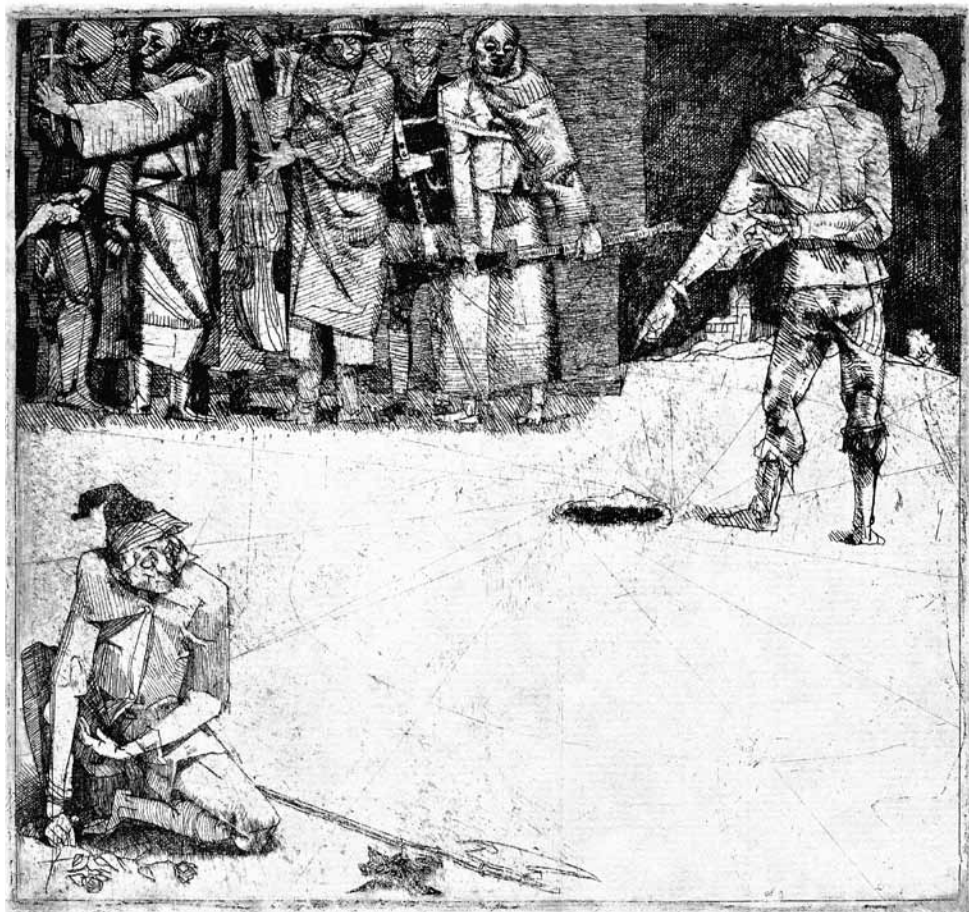
A repülő koporsók mennybe mennek

Az égből előbújó repülőgép,
ahogy a vékony kondenzcsíkot húzza,
mintha pici aranytű varrná össze
cérnájával a szétfosló felhőket,
olyan jó lenne nem gondolni másra,
pedig egy menetrendszerinti járat
halad a légifolyosón nyugatnak,
nagy mélységekhez szokott utasokkal,
s háromszáz szempár néz le rám a mélybe,
éppúgy nem tudván rólam, mint hogy én is
képzeletem tüneményét kísérem,
a végtelen zöld tarka terítőről.

Szállhatnék velük, miként már nem egyszer
a repülést titokban átszorogtam,
hogy a gyomrokban összegyűlt feszültség
túlnyomása a gépet szét ne vesse,
s valami kétségtelen bizalommal
függtem az ismeretlen kapitányon,
s szerelmesen a stewardess szavába,
várván a columbusi zökkenésre,
hiszen ki föld nélküli útra lépett,
az a klorofil zöldjét, a kisárgult
kérget, a felszín nyílt redőit látva
fölkészülhet a meg nem érkezésre.

Gyerekkoromból bombázók nyögését
hallom, miként a nappali világűr
sújtja a földet, áttetsző rajoktól
vibrál az égbolt, az akkori tűzből
kicsapó füstöt érzem minden füstben,
s lehet hogy ez az aranytűnek tetsző
semmisség a vég utasszállítója,
s holnapi halálhírrrel hagy magamra,
itt béke van, de valahol a Donnánál,
megint a Donnánál! de már egymás ellen,
akik együtt apáinkra zúdultak
mint vörös csillag, vörös vér, vörös hó.

Rakétával találtak el egy ilyen
csupán célpontnak használt semmiséget,
s mintha szúnyogot mázolnak a falra,
de szakadt végtag hullik a mezőre,
úti okmány, szemüveg és turista
prospektus Bali szigetére, újság
a tegnapi áldozatok hírével,
holnap pedig a mára valót gyűjtik
zsákba, és személyenként összerakva
hazaküldik egy másik repülővel,
míg én az égre gyanútlan tekintek,
a repülő koporsók mennybe mennek.

Kondor Béla: A kihirdetett kereszt visszavétele. Jelenetek Dózsa György idejéből (rézkar, 1956)